

PANNA MARIA ROZVAZUJÍCÍ UZLY

Májová rozjímaní na každý den

Sestavil: P. Václav Fojtík

*Modlitba papeže Františka
k Panně Marii rozvazující uzly*

Svatá Maria,
ty jsi byla po celý život plná Boží přítomnosti,
s pokorou jsi přijímala Otcovu vůli
a ďábel tě nikdy nedokázal zaplést do svého zmatku.
U svého Syna ses přimlouvala za naše těžkosti,
a svou pokorou a trpělivostí jsi nám dala příklad,
jak rozplétat zádrhele našeho života.

Navždy zůstáváš naší Matkou
a tím napravuješ a osvětluješ spojení,
které nás poutá s naším Pánem.

Svatá Maria, Matko Boží a Matko naše,
prosíme tebe, která s mateřským srdcem
rozplétáš uzly našich životů,
ujmi se mne/ ho (pojmenování osoby)
a osvobod' mne/ ho/ ji ode všech pout a zmatků,
jimiž na mne/ na něj/ na ni útočí náš nepřítel.

Svou milostí, svou přímluvou u Boha i příkladem
nás osvobod' od všeho zla, Panno Maria,
a rozvaž pouta, která nám brání
ve sjednocení s Bohem.

Dej nám, abychom
vysvobozeni od každého zmatku a omylu
nacházeli Pána ve všech věcech,
abychom v Něm ukotvili svá srdce
a stále mu sloužili v našich bratřích a sestřích.
Amen.

1. května

Obraz Panny Marie rozvazující uzly

Otec Vojtěch Kodet ve svém úvodu k nově k Panně Marii rozvazující uzly píše:

Uzel vzniklý neposlušností Evy byl rozvázán poslušností Marie; co zauzlila panna Eva nevírou, to rozuzlila Panna Maria vírou,“ napsal svatý Irenej z Lyonu ve svém spise proti bludným naukám. Výrok tohoto církevního otce byl pravděpodobně základem inspirace pro vznik obrazu „Maria Knotenlöserin“, česky „Maria rozvazující uzly“, který se nachází v srdci bavorského Augšpurku, v prastarém poutním kostele St. Peter am Perlach, jehož základy jsou ještě románské. Panna Maria je zde zobrazena jako ta, která symbolicky rozplétá uzly, jež člověk rozvázat nedovede a o něž ve svém životě zadržává.

Poutní kostel v Augšpurku navštěvuje v poslední době stále více věřících, a to i z naší vlasti. Prosí zde Pannu Marii, aby jim svou přímluvou u Boha pomohla vyřešit složité, až neřešitelné problémy (zádrhele či uzly) v jejich životě nebo v životě jejich drahých, na něž jsou lidské síly krátké...

Milostný obraz snad z druhé poloviny 17. století je jedním z německých teologů popisován následovně:

Obraz Matky Boží Panny Marie rozvazující uzly představuje Marii jako krásnou mladou ženu v červených šatech, s modrým pláštěm vlajícím kolem jejích ramen a boků, která stojí na půlměsíci a pod nohama má temného hada. Na obraze je nejpozoruhodnější skutečnost, že Panna Maria pokojně rozvazuje uzel na bílé, zcela zamotané stuze, kterou jí podává anděl po její levé straně. Na druhé straně už visí stuha rozmotaná, hladce sklouzávající do rukou anděla po pravici. Kolem Mariiny hlavy se pohybuje zástup andělů a nad nimi celý výjev završuje holubice v zářícím světle, symbol Duchu Svatého. Panna Maria před námi stojí v záři Duchu Svatého. V postavě osamělého a znaveného poutníka v dolní části obrazu objevíme sebe samé, přičemž jeden z andělů se nás ujímá a vede nás ke kostelu. Obraz je namalován možná až příliš harmonicky. Je na něm tolik andělů, všechno vypadá tak dokonale! Pozorovatelovo srdce je ale zasaženo především Mariinou vnímavostí a nesmírnou trpělivostí, což jsou její nesporné kvality. Poselství obrazu by mohlo znít následovně: „Kdokoli se připojí k Marii v jejím sjednocení s Ježíšem, kdokoli se s ní spojí v modlitbě, dokáže vyřešit své záležitosti a rozplést uzle svého života.

Panno věrná, Maria, oroduj za nás!

2. května

Papež František – šířitel úcty k Panně Marii rozvazující uzly

Velkým ctitelem Panny Marie rozvazující uzly je současný papež František. Rektor katedrály v Buenos Aires P. Alejandro Russo o jeho vztahu k tomuto obrazu vydává následující svědectví:

„Svatý otec jako jezuitský kněz strávil nějakou dobu v Německu na studiích. V jednom kostele tam uviděl obrázek Panny rozvazující uzly. Přivezl si tyto pohlednice do Buenos Aires a začal je přikládat do všech svých dopisů. Úcta k tomuto mariánskému vyobrazení se rychle šířila, až se jedna argentinská malířka, Ana Betta di Berti, nabídla, že vyhotoví jeho kopii pro kapli jezuitské univerzity v Buenos Aires (Universidad del Salvador). V této kapličce Pannu Marii uctívalo a navštěvovalo mnoho lidí, takže její prostor brzy nedostačoval. Někteří zaměstnanci univerzity, farníci ze čtvrti Agronomía, požádali svého faráře o umístění ještě větší kopie obrazu do kostela San José del Talar. Stalo se tak 8. prosince 1996. Kult Matky rozvazující uzly se rozrostl natolik, že o víkendech a každého osmého dne v měsíci přicházelo a dosud přichází 20 až 30 tisíc lidí. Další kopie obrazu, byť nevalné umělecké kvality, se objevily v mnoha dalších farnostech ve městě a kraji. Pro argentinskou církev je to tedy velmi důležitý projev zbožnosti, který tehdejšího arcibiskupa Buenos Aires vedl ještě k dalšímu kroku. Před třemi lety kard. Bergoglio podepsal dekret, kterým prohlašuje farní kostel San José del Talar za „národní svatyni Naší Paní, která rozvazuje uzly“. Za tuto úctu vděčíme Svatému otcí...“

Papež František má živý a vroucí vztah k Panně Marii, a nutno dodat také k svatému Josefu. Sám pochází z farnosti svatého Josefa a v kostele svatého Josefa uslyšel osobní Boží povolání. Když se Jorge Bergoglio stal arcibiskupem, na stůl do kanceláře si postavil obrázky svatého Josefa, svaté Terezie z Lisieux a obrázek Panny Marie rozvazující uzly. Po zvolení papežem zasvětil svůj pontifikát Panně Marii Fatimské. Slavnostní inaugurace do úřadu Petrova nástupce se uskutečnila 19. března, tedy o slavnosti svatého Josefa. Jeho biskupský znak nese odkaz na Pannu Marii a svatého Josefa. 13. října roku 2013 zasvětil svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. V roce 2018 zavedl novou mariánskou památku Panny Marie, Matky církve, která se slaví den po slavnosti Seslání Ducha Svatého. Také nechal zařadit jméno svatého Josefa do všech hlavních eucharistických modliteb, aby byl vždy výslovně připomínán.

Matko církve, Maria, oroduj za nás!

3. května ***Prvotní hřích***

Ve třetí kapitole První knihy Mojžíšovy čteme o prvotním hříchu. Ďáblu se podaří oklamat ženu i muže, a následkem jejich neposlušnosti vůči Hospodinu ztrácí člověk Ráj.

Had byl nejlstivější ze všech polních zvířat, která Hospodin Bůh udělal. Privil ženě: „Řekl (skutečně) Bůh: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?“ Žena odpověděla hadovi: „Smíme jíst z ovoce každého stromu v zahradě, jen z ovoce stromu, který je uprostřed zahrady – pravil Bůh – nesmíte jíst a ani se ho nedotýkejte, abyste nezemřeli.“ Had nato ženě: „Ne, nezemřete. Naopak, Bůh ví, že kdybyste z něho jedli, otevřou se vaše oči a budete jako Bůh poznávat dobro i zlo.“ Žena viděla, že (ovoce) stromu je chutné k jídlu, vábné na pohled, lákové pro poznání moudrosti, a proto si z něho utrhla a jedla, a dala též svému muži; byl s ní a jedl. Tu se jim oběma otevřely oči a zpozorovali, že jsou nazí. Sešili tedy fíkové listy a udělali si zástěry. Když slyšeli hlas Hospodina Boha, který se procházel v zahradě při denním vánku, skryl se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem mezi stromy v zahradě.

Následky prvotního hříchu nese celé lidstvo. Křesťanská teologie mluví o dědičném hříchu. Myslí jím skutečnost, že každý člověk stojí v situaci nedostatečné poslušnosti vůči Bohu a slabé lásky. Výkupnou obětí Ježíše Krista došlo k usmíření člověka s Bohem, bylo zadostiučiněno za hřích světa. V Katechismu v článku 1250 čteme: *Protože se děti rodí s padlou lidskou přirozeností, poskvrněnou prvotním hříchem, mají zapotřebí, aby se znovu narodily křtem, aby byly osvobozeny od moci temnot a přeneseny do království svobody Božích dětí, k níž jsou povoláni všichni lidé.*

Křest je přijetím Kristovy vykupitelské oběti, je to ponoření se do jeho smrti a povstání k novému životu. Jsme pokropeni krví Beránka bez poskvrny, a tak je nám odpuštěno a jsme posvěceni. A dále v Katechismu čteme, v článku 1264: *Nicméně pokřtěným zůstávají některé časné následky hříchu, jako bolesti, nemoc, smrt nebo životní křehkosti v podobě charakterové slabosti atd., a také náklonnost ke hříchu, kterou tradice nazývá žádostivost.*

Zlo na nás ve své fyzické i mravní podobě dále útočí, proto potřebujeme ochranný štít víry a pomoc od nebešťanů i pozemšťanů: milost Boží, přimluvu svatých a dobrý příklad našich bližních.

Nová Evo, Maria, oroduj za nás!

4. května *Dvojitá cesta*

Ctnost moudrosti bychom mohli definovat jako zběhlost v rozlišování dobrého od zlého. A moudrý člověk podle poznaného dobra také jedná. V mudroslovných knihách Písma svatého se častěji setkáme s hodnocením, co je dobré a co zlé. První mudroslovnou knihou Písma svatého jsou Žalmy. Hned v tom úvodním čteme o možné dvojí cestě životem: o cestě spravedlnosti nebo bezbožnosti.

*Blaze tomu, kdo nechodí, jak mu radí bezbožní,
nepostává na cestě, kudy chodí hříšní,
a nezasedá ve shromáždění rouhačů,
ale má zalíbení v Hospodinově zákoně
a o jeho zákoně přemítá dnem i nocí.*

*Podobá se tak stromu zasazenému u vodních proudů,
ve svůj čas přináší ovoce, listí mu nevadne a daří se mu vše, co koná.*

*Jinak je tomu s bezbožnými, zcela jinak:
jsou jako pleva rozvátá větrem.*

*Proto neobstojí bezbožní na soudu
ani hříšní ve shromáždění spravedlivých,
vždyť Hospodin dbá o cestu spravedlivých,
ale cesta bezbožných skončí záhubou.*

Dvojitý hlas k nám během života promlouvá: hlas Boží zvláště skrze svědomí a Písmo svaté a hlas zlého ducha, který nás svádí z přímých Hospodinových cest. Pokud budeme sledovat cesty Hospodinovy, zprvu se zdají náročnými, jsou to ty úzké, které vedou k nebi, cesty následování Krista s křížem na ramenou, cesty pouští do Zaslíbené země. Rozhodne-li se člověk jít cestou jinou, jako průvodce tu stojí ďábel. Nejprve ukazuje prostornou cestu s lákavým ovocem na pohled, nabízí hrnce masa, okurky a melouny jako v Egyptě, nabízí všechna království světa, ale krok za krokem svádí z cesty, na které se objevují jedovatí hadi a země otvírá svůj chřtán, aby člověka pohltila, až se dochází na místo, kde je jen pláč a skřípění zubů.

Proto zvolme si cestu, kterou chceme jít. V knize Sirachovec čteme: *Bůh na počátku stvořil člověka a ponechal mu možnost rozhodovat se... Bůh před tebe položil oheň i vodu, vztáhni ruku, po čem chceš!*

Maria, pokorná služebnice Páně, oroduj za nás!

5. května

Proč musí spravedlivý trpět?

Člověk stížený vážnou nemocí se ptá: „Proč jsem onemocněl právě já? To mám za to, že jsem nikomu neublížil. Ti, kdo jsou zlí, zůstávají zdraví...“ Na otázku, proč se zlo dotýká jednoho či druhého, nedokážeme odpovědět. K pochopení, proč se nachází ve světě zlo, se zčásti přiblížit dokážeme, nikoli však k tomu, proč se vylévá právě na tohoto či onoho člověka: na malé dítě zasažené nevyлéčitelnou nemocí, na mladého řeholníka, který byl pro Boží království ochoten sloužit celý život a tragicky zahynul, na věrné manžele, kteří přišli jeden o druhého.

V Katechismu ve článku 309 čteme:

Jestliže Bůh, všemohoucí Otec, Stvořitel uspořádaného a dobrého světa, se stará o všechny své tvory, proč existuje zlo? Na tuto otázku, tak naléhavou jako nevyhnutelnou, tak bolestnou jako tajemnou, nemůže stačit žádná ukvapená odpověď. Křesťanská víra ve svém celku představuje odpověď na tuto otázku: Dobrota stvoření, drama hříchu, shovívavá láska Boha, který vychází vstříc člověku svými úmluvami, vykupitelským vtělením svého Syna, darem Ducha, shromážděním církve, silou svátostí, povoláním k blaženému životu, který se předem předkládá souhlasu svobodných tvorů, ale o který se mohou též předem - a to je úděsné tajemství - připravit! V křesťanském poselství není jediný bod, který by z jistého hlediska nebyl odpovědí na problém zla.

Když se Ježíš dozvěděl o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví obětních zvířat, jak čteme v Lukášově evangeliu, nezačal se nad touto zprávou pohoršovat. Ale řekl: *Myslíte, že tito Galilejci byli větší hříšníci než ti ostatní, že to museli vytrpět? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.*

Ježíš neposuzuje činy násilníků ani mravní profil obětí. On mluví o pokání, o tom, abychom se obrátili my. Neodsuzuje hříšníka, nesvaluje vinu. Chce jedině: pokání. Naši odpovědi na zlo ve světě má být pokání, tj. obrácení srdce k Bohu. Jen tak se zachráníme od nejhroší podoby zla, od věčné záhuby. Zlo ze světa totiž neodstraníme ani spravedlivým násilím, oko za oko, zub za zub, ani posuzováním, jako bychom svým slovním odsouzením zlu přetrhli nit, natož pohoršením či dokonce rouháním. Jedinou cestou, nikoli cílem, je pokání. Definitivním se vypořádáním se zlem bude až nebeský Jeruzalém, v němž Bůh setře slzu z každé tváře.

Zrcadlo spravedlnosti, Maria, oroduj za nás!

6. května

Ode všeho nebezpečí vysvobod' nás vždycky

Modlitba Pod ochranu tvou je dochovanou nejstarší mariánskou modlitbou. Pochází již ze 3. století, tedy z období před efezským ekumenickým koncilem (r. 431), na němž byla Panna Maria církví jednou provždy obdařena titulem THEOTOKOS, Bohorodička. Toto pojmenování bylo odpovědí na pochyby ohledně pravého božství Ježíše Krista. Otcové ekumenického sněmu v Efezu, ale již dříve také v Niceji (r. 325) a Konstantinopoli (r. 381) uvažovali, kým byl Ježíš Kristus. Jejich usnesení již dobře známe, vyznáváme je totiž každou neděli při mši svaté. Modlitba Pod ochranu tvou je zajímavá také s ohledem k našim májovým úvahám, které sledují Pannu Marii jako tu, která drtí hlavu Hada – d'ábla a vysvobozuje z jeho područí svou mocnou přímluvou. Ona je Ochránkyně, Záchrana v nebezpečí a Prostřednice všech milostí.

Maria, pod tvou ochranu se utíkáme, my, lidé slabí v boji proti pokušením. Poskytni nám útočiště jako opevněná věž, která odráží všechny útoky zvenčí, na níž zaútočit je čirým bláznovstvím, neboť Bůh v tobě našel zalíbení a sám se s tebou snoubil. Tys svatá, dokonce Královna všech svatých, svatá Maria. Tys pokorná Boží služebnice, nádherné dílo Boží tvůrčí síly, dokonce sama Boží rodička. Neodmítej naše prosby a oroduj za nás! Víš, co potřebujeme. Tys vnímavá, víš, co komu schází. Již na svatbě v Káně galilejské jsi dokázala předjímat vůli svého Syna a laskavě naznačit: *Už nemají víno*. Tebe prosíme: Ode všeho nebezpečí vysvobod' nás vždycky! Od pokušení světa, těla i d'ábla. Od sejití z cesty, která směřuje k Bohu. Od jakéhokoli nedostatku ve víře, naději a lásce. Tebe slavíme, Panno slavná. Tebe blahoslavíme s církví ve všech pokoleních, ve všech časech a voláme: Ave, Maria. Tobě dobrořečíme, Panno požehnaná. Tebe chceme mít stále u sebe, Paní naše. Skrze tebe se obracíme k tvému Synu, Prostřednice naše. Skrze Marii k Ježíši! Pros za nás, Orodovnice naše. U svého Syna nám hříšníkům smilování vypros. Ať je k nám milostiv ten, jenž tebe celou zahrnul svou milostí a andělem nechal oslovit: Milostiplná. Obrat' k nám své milosrdné oči! Synu svému nás doporuč jako dopis označený tvou pečeti. K Synu svému nás doprovod' jako matka doprovázející dítě k lékaři, jako ta, která nás celá krásná ve tváři vede slzavým údolím. Ano, amen, oroduj za nás, svatá Boží rodičko, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.

Paní naše, Prostřednice naše, oroduj za nás!

7. května

Ta, která rozvazuje uzly

Na obraze z Augšpurku je znázorněna Panna Maria jako ta, která rozvazuje uzly. Jsou to uzly, jimiž může být život člověka svázán: uzly zlovyku, opakujících se hříchů, strachu, závislosti, požitkářství, rouhavých myšlenek, pornografie, svázanosti d'ábla, apod.

Maria, rozvaž tyto uzly, vlož se svou ochotnou vůlí znova a stále do díla naší záchrany. Buď pohotová k odpovědi také na naše prosby.

Ve starověké Frýgii, kterou bychom dnes našli na území Turecka, se podle proroctví očekávalo, že nastane mír, až se ukáže vůz boha Slunce, jehož vozataj se ujme království. Když se znamení ukázalo, lid Frýgie si zvolil za krále sedláka Gordia. Nastal mír. Gordius věnoval nejvyššímu bohu Diovi vůz, který umístil v chrámu a přivázal jej tak důkladně, že nebylo možno jej rozplést. Začalo se věřit, že kdo uzal rozváže, stane se vládcem celé Asie. Podařilo se to až Alexandru Velikému ve 4. století př. Kr. při jeho válečném tažení Malou Asií. Tehdy vzal do rukou meč a uzal z dřínového lýčí jednoduše přeťal.

Úslovím „rozetnout gordický uzal“ dnes rozumíme: vyřešit složitou a spletitou situaci jednoduchým a rázným způsobem.

Alexandr Veliký byl mocným vládcem. Podařilo se mu rozšířit hranice své říše až do nejzazších koutů světa, které byly tehdejším Řekům známy. Přesto i jeho říše zanikla. Pán říká: *Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.*

Úsilí o vybudování veleříše, velepodniku nebo velepole může skončit konečným fiaskem: ztrátou duše pro Boží království. Naproti tomu: zřící se něčeho pro Boží království, znamená duši si zachránit. *Nikdo není, kdo by opustil dům nebo ženu nebo bratry nebo rodiče nebo děti pro Boží království, aby nedostal mnohokrát víc v tomto čase a v budoucím věku život věčný.*

Usilujme tedy předně o získání Božího království. To se snažme zde ve světě vytvářet ve spojení s Kristem, naším Pánem, souhlasem s jeho vůlí. Právě po příkladu Panny Marie. Její velkodušnou odpovědí: *Ať se mi stane podle tvého slova.*, se rozsvěcuje zelená k tomu, aby Bůh navštívil svůj lid a Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Královno míru, Maria, oroduj za nás!

8. května

Panna Maria – Prostřednice všech milostí

Dnes slavíme památku Panny Marie, Prostřednice všech milostí. Když mluvíme obecně o milosti, myslíme tím Boží nadpřirozený dar. Bůh je láska, a on rád zdarma uděluje svým tvorům nejen dary přirozeného řádu (šťěstí, zdraví), ale i řádu nadpřirozeného (charismata), ba co více – dává i sebe samého.

Kardinál Charles Journet píše: *Bůh mohl stvořit svět jen z přirozenosti, ale jaké by za toho předpokladu byly naše vztahy k Bohu? Rozumem bychom poznávali svět a od světa bychom dospěli k Bohu jako jeho Zdroji. Poznávali bychom Boha jen jako v zrcadle a hádance. Co bychom viděli bezprostředně, by byl svět, jeho bohatství, jeho krása, jeho bytí, a to jistě není málo... Tedy v řádu přirozenosti bychom poznávali Boha jako veliké X, na němž svět závisí. Bůh by byl Pánem, Stvořitelem, ale nemohli bychom s ním vejít do styku jako přítel s Přitelem. Aristoteles pravil: Nelze mluvit o přátelství s nesmrtelnými bohy, poněvadž přátelství předpokládá určitou rovnost.*

Ale Bůh nás nenechává v tomto stavu. Jde nám vstříc a chce do nás vložit nový svět života, světla, lásky, abychom vnikali do hlubin jeho bytí, do důvěrného styku s ním, a mohli s ním přátelsky rozmlouvat. To je tajemství povznesení naší přirozenosti milostí, a proto se tento nový život nazývá nad-přirozeným. On přetvořuje, proniká celé naše bytí, aby je učinil přiměřeným cíli, který mu byl do té doby neznámý, který přesahuje naši přirozenost. Bůh nás pozvedne, jako umělec používá nástroje, aby vyjádřil to, co by nástroj sám nebyl schopen vydat: radost, smutek, modlitbu... Nástrojem prochází cosi, co je nad jeho sílu... Milost je jakoby účast na Boží přirozenosti.

Panna Maria vzyvaná jako Prostřednice všech milostí je, jak ji oslovujeme v jedné z písní, „po Bohu ta nejprvnější“. Ona je po Bohu ta nejprvnější také v tom, co se týče zprostředkování milosti. Proč? Protože díky jejímu „ano“, které řekla andělovi přišel na svět *jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny. Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí.*

Bůh je ve své veliké lásce štědrým dárcem, on dává svému slunci svítit i dešti padat na dobré i zlé. Panna Maria je pak Zrcadlem Boží spravedlnosti, tedy pochopitelně odráží i dobrotu Boží.

Matko božské milosti, Maria, oroduj za nás!

9. května

Panna Maria – Královna míru

Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého miloval, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě.

Po prvotním hříchu dává muž své ženě jméno Eva, což se vysvětluje jako matka všech živých. Pannu Marii nazýváme „novou Evou“, neboť ona je matkou všech směřujících k životu věčnému. Za matku je nám dána pod křížem v milovaném učedníku Janovi. Jí není lhostejný žádný lidský život. Proto častěji ve svých zjeveních vyzývala k obrácení, abychom nepřišli o život věčný, ale stejně tak často směřují její výzvy k míru mezi lidmi a národy, abychom jako její děti nepřišli zbytečně o život časný.

Benedíkt XV. 5. května roku 1917 uprostřed bojů První světové války připojil k Loretánským litaním invokaci: „Královno míru, oroduj za nás!“ Osm dní nato dochází k prvnímu zjevení Panny Marie ve Fatimě, kde Panna Maria vyzývá: „Modlete se růženec každý den za mír ve světě a ukončení války.“ Roku 1945 se zjevila Panna Maria v Amsterdamu Idě Peerdemanové, ukázala ji růženec, ohlásila blízký konec války a řekla: „To je díky tomuto. Vytrvejte!“ V Kibeho ve Rwandě v roce 1982 dala Panna Maria vizionářkám nahlédnout na budoucí genocidu v roce 1994 a vyzvala je: „Modlete se, činite pokání, litujte svých hříchů, obraťte svá srdce, protože jen tak lze zmírnit budoucí utrpení. Navraťte se, dokud je ještě čas.“ V Medžugorje je ústředním poselstvím Panny Marie vedle modlitby srdcem výzva k míru a usmíření.

Rozvázat uzly nenávisti, rozdělení a válek lze jen modlitbou a pokáním.

Ó Maria, jitřenko nového světa, matko živých, tobě jediné svěřujeme celou oblast života: pohlédni, Matko, na nesčetné množství dětí, které se nesmí narodit, chudých, kterým žít připadá tak těžké, žen a mužů, kteří snášejí nelidské ukrutnosti, starých a nemocných, kterým lidská lhostejnost nebo falešný soucit působí smrt. Učiň, aby ti, kdo věří v tvého Syna, jasné poznávali evangelium života a s láskou ho zvěstovali lidem naší doby. Uděl jim milost, aby ho přijímali jako zcela nový dar, aby ho s radostí a vděčností slavili v celém svém životě a zároveň ve stálosti a horlivé vytrvalosti vydávali o něm svědectví a tak mohli spolu se všemi lidmi dobré vůle vytvořit civilizaci pravdy a lásky ke slávě a chvále Boha, tvůrce a milovníka života. (modlitba sv. Jana Pavla II.)

Královno míru, Maria, oroduj za nás!

10. května

Sedm bolestí Panny Marie

Zakoušíme-li bolest, zvlášť velikou, a snad spíše duševní než tělesnou, Bůh nám není daleko se svou útěchou. *Jako se na nás ze všech stran valí Kristovo utrpení, tak se nám také skrze Krista dostává všestranné útěchy*, píše apoštol Pavel v Druhém listu do Korintu. Nutno však také poznamenat, že ve chvílích našich trápení a bolestí nebývá vzdálen ani ďábel, aby nám vnukal zlé myšlenky, vyvolával v nás pocit křivdy, sváděl ke smutku či dokonce k rouhání. Apoštol Petr radí ve svém listu: *Postavte se proti němu, silní vírou.*

Panna Maria rozumí dobře lidskému utrpení. Pro životní těžkosti a strádání je nazývána Bolestnou či Sedmibolestnou. Její Neposkvrněné srdce Panny a Matky zasahují nepřetržitě rány lidské zloby a nevěrnosti.

Za první bolest její duše je označováno Simeonovo proroctví v jeruzalémském chrámě: *I tvou vlastní duši pronikne meč!* Druhou bolestí je útek do Egypta. Třetí bolestí je ztráta Ježíše: *Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali!* Čtvrtou bolestí označujeme Ježíšovu křížovou cestu, kdy svého Syna Maria doprovázela. Pátou bolestí je ukřížování a smrt Spasitele světa. Maria stojí pod křížem. Šestou bolestí je snímání z kříže a sedmou uložení zmučeného Ježíšova těla do hrobu.

Že by Panna Maria nerozuměla lidskému utrpení? Sama toho tolik vytrpěla! Přesto její: „Ať se mi stane podle tvého slova,“ zůstává přítomno i ve chvílích nejtěžších zkoušek. Maria svou důvěrou v Boha odráží všechny útoky zla. Ani v oslabení bolestmi nedovolí ďáblu, aby vpustil do chrámu jejího těla jed, který by mohl na chvíli ulevit. Zůstává služebnicí Páně, snoubenkou Ducha Svatého v dobrém i zlém.

Když těžký kříž mě, Matičko, tíží, já klekám k nohám Tvým.

Když zoufalost se k srdci blíží, budeš-li se mnou, zvítězím.

Tys potěšením zarmoucených byla, tys jim sílu vyprosila.

Já věřím, že mi ji dáš, vždyť tak mocného Syna máš.

On ničeho Ti neodepře a ruka Tvá i moje slzy setře.

Kdo o pomoc žádal, každého slyšela jsi hlas,

pomohlas, Matičko, pomůžeš zas!

Tys větší bolest zakusila, bys nám vzorem v utrpení byla.

Také já chci trpělivě nést tento kříž,

když mně k němu. Matičko má, sílu vyprosíš.

Hvězdo jitřní, Maria, oroduj za nás!

11. května

Následky prvotního hříchu

V První knize Mojžíšově čteme o následcích prvotního hříchu. Jedním z nich je narušení souladného vztahu člověka s přírodou. *Protože jsi uposlechl hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst: Zlořečená buď země kvůli tobě, s námahou se z ní budeš živit po celý svůj život. Trní a bodláčí ti bude plodit, musíš se živit polními rostlinami. V potu tváře budeš jíst chléb, dokud se nevrátíš do hlíny, vždyť z ní jsi byl vzat. Ano, jsi prach a do prachu se vrátíš!*

Následky prvotního hříchu zůstávají, to nezměníme. Ovšem svůj vztah k Božímu stvořenému dílu musíme obnovit, a to zejména pokorou, láskou, střídmostí a zpěvem nové písně Hospodinu, tj. chvalozpěvem na celé Boží stvoření.

Papež František píše v závěru své encykliky *Laudato si'*, kterou věnoval ekologické otázce, také o Panně Marii a svatém Josefu:

Maria, Matka která pečovala o Ježíše, se nyní s mateřskou láskou a bolestí stará o tento zraněný svět. S probodeným srdcem oplakávala Ježíšovu smrt a nyní soucítí s utrpením ubohých stvoření tohoto světa, které křížuje a hubí lidská moc. Ona s Ježíšem žije dokonale proměněna a všichni tvorové opěvují její nádheru. Je Žena „oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy“. Povýšena do nebes, je Matkou a Královnou všeho tvorstva. V jejím oslaveném těle spolu se vzkříšeným Kristem část stvoření dosáhla veškeré plnosti své krásy. Ona nejenže chrání ve svém srdci celý Ježíšův život, který pečlivě „uchovávala“, ale nyní i chápe smysl všech věcí. Proto ji můžeme prosit, aby nám pomáhala hledět na tento svět moudřejším pohledem.

Spolu s ní ve Svaté Rodině z Nazareta vystupuje postava svatého Josefa. On pečoval o Marii a Ježíše, chránil je svou prací a svou velkorysou přítomností a ubránil je před násilím nespravedlivých, když je vzal do Egypta. Evangelium jej představuje jako spravedlivého, pracovitého a silného muže. Z jeho osobnosti však vyzařuje i velká něha, která nenáleží slabým, ale těm, kdo jsou doopravdy silní a pozorní ke skutečnosti, kterou mají milovat a pokorně jí sloužit. Proto byl prohlášen za ochránce obecné církve. I on nás může učit pečlivosti, může nás motivovat k tomu, abychom s velkorysostí a něhou pracovali na ochraně tohoto světa, který nám Bůh svěřil.

Růže tajemná, Maria, oroduj za nás!

12. května

Uzdravení nemocných

Každoročně si dne 11. února připomínáme událost prvního zjevení Panny Marie prosté dívky Bernadettě Soubiriousové u jeskyně poblíž Lurd v jižní Francii. Od roku 1993 je 11. únor slaven také jako Světový den nemocných.

Lurdy se brzy po zjeveních z roku 1858 staly vyhledávaným poutním místem, jako by stály na horizontu, k němuž mnozí směřují, aby tam, kde se nebe dotklo země, se Bůh znovu svou mocí dotkl lidské nemoci. V Lurdech bylo do současnosti po vědeckém šetření církve uznáno již na sedmdesát zázračných uzdravení.

Jeanne Frételová se roku 1948 uzdravila z tuberkulózy pobřišnice ve chvíli, kdy v Lurdech přijímala Nejsvětější svátost.

Marie Bigotová, ochrnutá na pravou část těla, hluchá a slepá se roku 1953 během procesí s Nejsvětější svátostí náhle postavila na nohy a mohla chodit. Následující rok se jí po skončení procesí vrátil sluch i zrak. Jean Pierre Bély s diagnostikovanou roztroušenou sklerózou v pokročilém stádiu zažil roku 1987 po účasti na pouti v Lurdech úplné a trvalé vyléčení. Roku 2008 byla po návštěvě Lurd náhle uzdravena františkánská řeholnice Bernadette Moriauová, která měla postiženou míchu a nemohla chodit.

Vzpomeňme dnes při májové pobožnosti na všechny naše blízké a známé, kteří se potýkají s jakoukoli tělesnou slabostí a nemocí. Vyprošujme jim posilu v nemoci, a je-li to ve shodě s Boží vůlí, též uzdravení, rozvázání uzlu nemoci. Svě úmysly za nemocné vložme do rukou Panny Marie, kterou nazýváme SALUS INFIRMORUM, Uzdravení nemocných. Pán Ježíš nás v podobenství o bezbožném soudci vyzval k vytrvalé modlitbě se zaslíbením vyslyšení: *A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane!*

*Oroduj za nás svatá Boží Rodičko,
aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.*

Modleme se:

Všemohoucí, věčný Bože, dej nám, svým služebníkům, stále zdraví duše i těla a na přímlovu Panny Marie obrať naše trápení v trvalou radost. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Uzdravení nemocných, Maria, oroduj za nás!

13. května

Zjevení Panny Marie ve Fatimě

Kolem poledne 13. května roku 1917, v letech První světové války, se třem dětem při pastvě ovcí v údolí Iria poblíž městečka Fatima zjevila na nebi krásná Paní. Po šest měsíců se dětem Lucii, Františkovi a Hyacintě tato krásná Paní vždy 13. v měsíci zjevovala a vyzývala je k modlitbě růžence, aby nastal mír a k přinášení obětí za obrácení hříšníků a jako odčinění za hříchy, kterými je zraňováno Mariino Neposkrvněné Srdce. Při posledním říjnovém zjevení se krásná Paní představila slovy: *Jsem Panna Maria, královna růžence! Modlete se nadále denně růženec. Válka se chýlí ke konci a vojáci se brzo vrátí domů.*

Můžeme se zeptat: Které z uzlů přislíbila Panna Maria ve Fatimě rozvázat? Za prvé můžeme uvažovat o nerozvatelném uzlu, kterým je samo peklo. Od něj lze duši člověka odvrátit, ale už nelze z něj vysvobodit. K odvrácení duší směřujících do pekla slouží modlitba a smírná oběť: *Modlete se, hodně se modlete a přinášejte oběti za hříšníky, neboť mnoho duší přichází do pekla, protože se za ně nikdo neobětuje a nemodlí.*

Za druhé můžeme uvažovat o uzlu války. Prostřednictvím modlitby růžence je slibován mír. *Modlete se každý den růženec, abyste tak vyprosili světu mír a konec války.*

Za třetí je to uzel totality. Dovést ji k pádu, je věcí Mariinou. Sestře Lucii v roce 1929 Panna Maria říká: *Přichází okamžik, kdy Bůh žádá Svatého otce, aby v jednotě se všemi biskupy světa vykonal zasvěcení Ruska mému Neposkrvněnému Srdci. Slibuje, že je tímto zachrání. Je tak mnoho duší, jež Boží spravedlnost zavrhuje za hříchy spáchané proti mně. Proto jsem přišla, abych žádala smír. Přinášej oběti na tento úmysl a modli se!*“

Panno Maria, Matko Boží, zasvěcuji se Tvému Neposkrvněnému Srdci se vším, co jsem a co mám. Přijmi mě pod svou mateřskou ochranu. Uchraň mě ode všech nebezpečí. Pomáhej mi přemáhat pokušení, která mě navádějí ke zlému, abych si zachoval čistotu duše i těla. Tvé Neposkrvněné Srdce ať je mým útočištěm a cestou, která mne vede k Bohu. Vypros mi milost, abych se z lásky k Ježíši často modlil a obětoval za obrácení hříšníků a na smír za hříchy proti tvému Neposkrvněnému Srdci. Ve spojení s tebou chci žít v dokonalé oddanosti Nejsvětější Trojici. V ni věřím, jí se klaním a ji miluji. Amen.

Naše Paní z Fatimy, Maria, oroduj za nás!

14. května

Uzel pýchy rozvážeš za přispění Pokory

V listu svatého apoštola Pavla Filipánům čteme o pokoře Božího Syna: *Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.*

K Bohu vede jediné cesta pokory. Stačí si jen připomenout Ježíšova slova: *Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem a naleznete pro své duše odpočinek... Amen, pravím vám: Jestliže znovu nebudete jako děti, jistě nevejdete do nebeského království... Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.* V podobenství o farizeji a celníkovi nám Pán ukazuje, že Bůh přijme modlitbu pokorného a na duchu zkroušeného, nikoli však toho, kdo se sice skví mnohými skutky spravedlivých, ale nemá pokoru. Svatý Bernard z Clairvaux ve svém díle Chvály panenské Matky podává komentář ke skutečnosti, že Ježíš byl poddán Josefu a Marii:

„A byl jim poddán.“ Kdo byl poddán, a komu? Bůh lidem: Bůh, říkám, jemuž jsou poddáni andělé, jehož poslouchají knížata a mocnosti, byl poddán Marii. A nejen Marii, nýbrž i Josefovi kvůli Marii. Obojí je nanejvýš podivuhodné; vyber si, co tě více udivuje, zda Synova velkodušná důstojnost, nebo nesmírná čest Matky. Obojí je zarážející, obojí obdivuhodné: to, že Bůh poslouchá ženu, je pokora, jež nemá obdobu; to, že žena má moc nad Bohem, je vznešenost, jež nemá sobě rovnou. V chválách panen se zpívá, že „jdou za Beránkem, kamkoli jde“. Jaké chvály je teprve hodna ta, jež jde i před Beránkem?

Človče, uč se poslouchat, hlíno, uč se podrobovat, prachu, uč se podřizovat. O tvém Stvořiteli píše evangelista: A byl jim poddán, rozumí se nepochybně Marii a Josefovi. Zrudni studem, pyšný popeli! Bůh se ponižuje, a ty se povyšuješ? Bůh se podrobuje lidem; ty dychtíš vládnout nad lidmi, a tím se stavíš nad svého Stvořitele? Až někdy na něco takového budu pomýšlet, kéž mi Bůh odpoví stejně jako apoštolovi, který mu domlouval: „Jdi mi z očí, satane, protože nemáš na zřeteli věci Boží!“

Panno chvályhodná, pokorná Maria, oroduj za nás!

15. května

K tobě voláme vyhnaní synové Evy

Autorem textu modlitby *Zdrávas Královno*, pocházející ze středověku, je patrně básník Heřman z Reichenau, autorství bývá však někdy připisováno i svatému Bernardu z Clairvaux. V našich májových úvahách se dnes zastavíme u této modlitby, která bývá častěji recitována jako závěrečná antifona na ukončení Denní modlitby církve a někdy jako poslední modlitba provázející duši zesnulého při pohřbu.

Zdrávas, pozdravujeme tebe, Maria. Těmi slovy, jako tě pozdravil anděl z nebe, když ti zvěstoval Boží záměr s tebou. Nazýváme tě Královnou: Královnou andělů a patriarchů, proroků a mučedníků, vyznavačů a panen, Královnou všech svatých. Matko milosrdenství! Srdce milého, srdce čistého, srdce neposkrvněného. Tys obrazem včelí matky i dělnice, Matko všech směřujících k životu věčnému, Živote! Panno, pracující na díle našeho vykoupení, nesoucí med útěchy do našich životů, Sladkosti a naděje naše! Buď zdráva, oživuj a potěš! K tobě voláme vyhnaní synové Evy! My, putující církev do domu zaslíbení, do věčného Ráje, kde již ty, nová Eva, nás očekáváš, abys nám podala plod ze stromu života. Ale dosud ještě nejsme v cíli, proto: K tobě vzdycháme lkajíce a plačícce... Setři slzy z našich tváří, abychom se radovali, ale též vypros nám slzy pokání, abychom kajícně žili v tomto slzavém údolí. Orodovnice naše, přispěj nám na pomoc a obrať k nám své milosrdné oči, pohlédni na nás, na své děti, syny a dcery, kteří bez obuvi a v otrhaných šatech zpět se k tobě vracejí, Matko milosrdenství. A snažně tě prosíme, Maria, o to jediné potřebné: Ukaž nám Ježíše, požehnaný plod tvého života! Ukaž nám svého Syna – a to nejen po tomto putování, ale už nyní. Ukaž nám jej ve všech svatostáncích světa, ukaž nám jej v trpících bratřích a sestřích, ukaž nám jej jako Krále našich srdcí. Ó Milostivá, Maria, plná milosti a Prostřednice všech milostí. Ó přívětivá, Maria, s láskou celý svět objímající, a zvláště na ubohé hříšníky a maličké shlížející. Ó přesladká, Panno Maria! Slovy nedokážeme vyjádřit, kým pro nás jsi. Vyslyš, prosíme, tuto naši modlitbu a sviť na cestu svým dětem ztraceným v údolí stínu smrti. Tyto děti pozvedají své tváře a hledí k nebi. Vidí hvězdu, která jim osvětluje cestu, a proto kráčí dál, putují až do velkého Království, kde na ně se svým Ježíšem čekáš, abys jim otevřela bránu a v plném jasu konečně zahlédnou tvé milosrdné oči.

Matko milosrdenství, Maria, oroduj za nás!

16. května

Vysvobození z očištěnce

V dřívější úvaze jsme zmínili, že definitivním a již nerozvatelným uzlem našeho života je až samo peklo, a že lze od něj sice modlitbou a pokáním odvrátit, ale ne z něj vysvobodit. Jinak je tomu v případě očištěnce. V Katechismu, článek 1030-1031 čteme: *Ti, kdo umírají v Boží milosti a přátelství, ale nejsou dokonale očištěni, i když jsou si jisti svou věčnou spásou, jsou po smrti podrobeni očišťování, aby dosáhli svatosti nutné ke vstupu do nebeské radosti. Církev nazývá toto konečné očišťování vyvolených očištěncem; to je něco úplně jiného než trest zavržených. Církev formulovala nauku víry o očištcích zvláště na florentském a tridentském sněmu. Církevní tradice mluví, s odvoláním na některé texty Písma, o očištném ohni: „Co se týká některých lehkých hříchů, je třeba věřit, že před posledním soudem je očištný oheň; vždyť ten, který je pravda, říká, že jestliže se někdo rouhá Duchu svatému, nebude mu odpuštěno ani v tomto věku, ani v budoucím (Mt 12,32). Z tohoto tvrzení se odvozuje, že jisté viny mohou být odpuštěny v tomto věku, ale jiné v budoucím věku.“* Proto věříme, že naše modlitby, kající skutky, trpělivé nesení životních křížů a zvláště slavení Nejsvětější oběti napomáhají duším opustit očištěnce a vejít do nebe. Panna Maria - Brána nebeská, Útočiště hříšníků, Klíčnice nebe - jistě neoslyší naše prosby za dušičky. Někteří ze světců zmiňují zejména velkou účinnost modlitby růžence, aby byly duše z očištěnce vysvobozeny: Když jedné zbožné ženě zemřel bratr, kterého měla velmi ráda, spatřila ve snu Otce Pia, který jí řekl: *„Pomodli se 200 růženců, a tvůj bratr půjde rovnou do nebe.“* Nekladla snu velký význam, ale přesto se záhy vydala za svatým knězem. Při setkání se jej ptala, co může pro svého zesnulého bratra udělat. Otec Pio nato: *„A neřekl jsem ti to dnes v noci? Pomodli se 200 růženců, a tvůj bratr půjde rovnou do nebe.“* Jindy Otec Pio věnoval jedné své duchovní dceři růženec a přitom říkal: *„Svěřuji ti poklad. Nauč se ho využívat... Vyprázdňíme očištěnce.“* Svátá Terezie od Ježíše nám zanechala písemnou zprávu, že jednou, když se začala modlit růženec, ocitla se v extázi a viděla očištěnce jako velkou ohradu, ve které duše trpěly v očištném ohni. Už při prvním Zdrávasu viděla, jak na duše padá chladná voda, aby je osvěžila. Pochopila, že růženec přináší duším velkou úlevu. Svátý Alfons ustavičně doporučoval: *„Pokud chceme pomáhat duším v očištcích, modleme se za ně růženec, který jim poskytuje velkou úlevu.“*

Bráno nebeská, Maria, oroduj za nás a za duše v očištcích!

17. května

Nejmocnější zbraň – růženec

Zavedení památky Panny Marie Růžencové se váže k události ze 7. října roku 1571, kdy došlo k rozhodující námořní bitvě mezi Turky a Svatou ligou, kterou vytvořilo Španělsko, Benátky, Papežský stát a několik menších států a rytířských řádů. Bojovalo se v Jónském moři u Lepanta. Papež Pius V. tehdy vybídl věřící k modlitbě růžence, neboť vojska Turků byla v přesile. Dosažené vítězství Svaté ligy zabránilo Osmanské říši obsadit Středomoří. Brzy nato vznikla památka Panny Marie Růžencové, která byla od roku 1716 rozšířena na celou církev. Roku 1883 papež Lev XIII. připojil k litaníím invokaci „Královno posvátného růžence“.

O růženci jako mocné zbrani svědčí i následující:

Otec Pio nazval růženec zbraní pro současnou dobu. Sám se modlil během dne 15-20 růženců. Také prohlásil: *Někteří lidé jsou tak hloupí, že si myslí, že přežijí život bez pomoci Matky Boží. Milujte Pannu Marii a modlete se růženec, protože její růženec je zbraní proti zlu v dnešním světě. Všechny milosti, které nám dává Bůh, k nám proudí skrze Svatou Matku Boží.*

Blahoslavený papež Pius IX. řekl: *Dejte mi armádu, modlíci se růženec, a já dobudu svět.*

Svatý František Saleský zmiňuje: *Nejmocnější modlitbou je modlitba růžence.*

Svatý Jose Maria Escrivá říká: *Posvátný růženec je mocná zbraň. Modlete se ho s upřímnou důvěrou a budete žasnout nad výsledky. A dále: Těm, kteří používají svou inteligenci a vzdělanost jako svou zbraň, přináší modlitba růžence největší užitek. Tento jasně monotónní způsob úpěnlivé prosby k Panně Marii, jako prosby dětí ke své Matce, zničí každé semínko domýšlivosti a pýchy v člověku.*

Papež Pius XI. svědčí o růženci: *Růženec je mocná zbraň, která zahání zlé duchy na útěk a chrání člověka před hříchem ... Pokud toužíte mít klid v srdci, ve svých domovech a ve své zemi, modlete se společně každý večer růženec. Nevynechejte jediný den a modlete se ho bez ohledu na to, kolik máte starostí nebo práce.*

Sestra Lucie z Fatimy, které doporučila modlitbu růžence sama Panna Maria, říká: *Nejsvětější Panna dává modlitbu v těchto posledních časech, které žijeme. Neexistuje problém tak těžký, ať světský nebo duchovní, osobní nebo rodinný ..., který by se nedal vyřešit pomocí růžence.*

Královno posvátného růžence, Maria, oroduj za nás!

18. května

Sen svatého Dona Boska

Svatý Jan Bosko měl o vigilii Nanebevzetí Panny Marie v roce 1862 tento sen:

Zdálo se mi, že jsem byl se všemi svými mladými v rodné vesnici, v domě mého bratra. Přišel tam ten, který mě obvykle doprovázel v mých snech, a vyzval mě, abych ho následoval na louku, která sousedila s naším domem. Tam mi ukázal tučného, sedm až osm metrů dlouhého obrovského hada. Lekl jsem se a chtěl jsem utéct. Ale můj průvodce mě povzbuzoval, abych se nebál a abych zůstal. Pak odešel, donesl lano a vrátil se zpět ke mně a řekl: *„Vezmi si jeden konec lana a dobře, pevně ho drž; já vezmu druhý konec a lano napneme nad hada.“*

„A potom?“

„Pak ho ním budeme tlouci po zádech.“

„Ale ne, Bože chraň! Běda nám, když to budeme dělat! Had se bude divoce smýkat a metat na všechny strany a roztrhá nás na kusy,“ bránil jsem se. Ale můj společník byl neoblomný a ujišťoval mě, že had mi neudělá nic špatného. Tak dlouho mě přemlouval, až jsem nakonec souhlasil a udělal, co mi řekl.

A on hned zvedl lano a udeřil jím plaza silným úderem po zádech. Ve stejném okamžiku se had vztyčil a divoce začal házet hlavou, aby mohl kousnout vše, co zasáhne. Přitom se však stále více zamotával do lana.

„Drž lano napjaté a nepouštěj ho!“ Volal můj společník nahlas a přivázal svůj konec lana o blízkou hrušku. Pak upevnil druhý konec lana, který jsem držel v rukou já, o železné mříže na okně domu. Mezitím sebou had divoce házel a neustále mlátil hlavou a celým tělem tak silně o zem na louce, že se mu z těla začaly oddělovat celé kusy masa a velkým obloukem z něj odletovaly, dokud neležela na zemi nakonec už jen kostra. Když byl had mrtvý, odvázal můj společník lano od stromu a od okenních mříží, smotal ho a vložil do velké krabice. Po krátkém čase ji přede mnou opět otevřel a ke svému velkému údivu jsem - i s mladými, kteří byli shromážděni kolem - viděl, že lano v krabici se zformovalo a vytvářelo slova AVE MARIA.

Pak mi můj průvodce vysvětlil: *„Had je znázorněním démona a lano znázorňuje ‚Zdravas Maria‘ - nebo, lépe řečeno - růženec, kterým můžeme proti všem démonům pekla bojovat, zvítězit nad nimi a zničit je!“*

Pomocnice křesťanů, Maria, oroduj za nás!

19. května *Horská řeč*

Přílišnou starostlivostí o vlastní živobytí a materiální zajištění se můžeme stát opatrnými křesťany, kteří se od ďábla možná nenechali svést k hříchu, ale nechali se svázat strachem. Možná nesměřujeme k peklu, ale k novému životu v Kristu Ježíši máme ještě daleko. V Markově evangeliu není nadarmo zaznamenán příběh o bohatém muži, který „přiběhl“ za Ježíšem s otázkou: *Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?* Když mu Pán ukázal cestu zachovávání Božího zákona, která jej přivede do nebe, a když se muž vyslovil, že přece všechna přikázání zachovává již od svého mládí, Ježíš jej pozval k následování: *Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!* On však odešel smutný, protože měl mnoho majetku a nechtěl se jej vzdát.

Kvůli silnému poutu k věcem tohoto světa se náš apoštolát nestane nikdy plodným. Pevně svázání se zemí se nenecháme unést vichrem Ducha Svatého. Jaká škoda!

Ježíšova Horská řeč ukazuje cestu k novému životu, který je svobodný od majetku, tížadosti a obav o vlastní život. Pán nás učí ve všem důvěřovat Bohu jako našemu Otci, když učí své učedníky modlit se: *Otče náš... Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi... Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A dále říká: Nemůžete sloužit Bohu i mamonu... Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Podívejte se na ptáky: Nesejí ani nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí... Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti.*

Pohlížíme-li v evangeliích na Ježíšovu matku, Pannu Marii, pak ji vidíme jako chudou dívku z Nazareta, častěji na cestách: do Betléma kvůli sčítání obyvatel, putující za Alžbětou do hor a na svátky do jeruzalémského chrámu, dokonce ji nacházíme na útěku do Egypta. Později se Maria stává učednicí svého Syna, věrně jej doprovází, volí životní styl těch, kteří se všeho vzdali pro Boží království.

Tento životní postoj Mariin a Kristových apoštolů je charakteristický pro křesťany, tedy pro ty, kdo se rozhodli následovat Krista jako svého Mistra. Lpění na majetku, tížadostivost a strach jít s rukama prázdnýma vytvářejí uzel, který nám brání dát se do služeb Krista Krále.

Velebí má duše Pána, že shlédl na svou nepatrnou služebnici!

20. května

Vítězná Ochrana Moravy

Za dávných dob, když na Moravě ještě lidé neslyšeli o Pánu Ježíši, existovala místa, kde se lidé klaněli různým bůžkům a přírodním živlům. S příchodem prvních misionářů, a zvláště pak s misí ze Soluně svatých Cyrila a Metoděje, se Moravané postupně vzdávali svých pověr, bůžků a posvátných hájů a začínali vyznávat jediného pravého Boha a jeho Syna Ježíše Krista. Víra a zbožnost získávala na síle. Cyrilometodějská mise za sebou zanechala také první stopy mariánské úcty. Zmínit můžeme milostný reliéf Matky Boží s Ježíškem, tzv. Palladium země české, které první moravský arcibiskup Metoděj věnoval po křtu kněžně Ludmile anebo sošku Matky Boží, kterou apoštolové Slovanů přinesli na Moravu a váže se k mariánskému poutnímu místu Tuřany na předměstí Brna.

Mezi nejnavštěvovanější poutní místo v naší zemi patří Svatý Hostýn. Podle legendy na Hostýn zavítali i svatí Cyril a Metoděj, kteří tam rozmetali pohanské obětiště a vystavěli mariánskou kapli.

Bylo to ve třináctém století, když se vydala na dobytelskou cestu ohromná mongolská armáda, která čítala přes půl milionu mužů. Říkalo se jim Tataři. Šli plnit odkaz velkého Čingis-chána, který před svou smrtí tento dobytelský pochod nařídil. Tataři rozšiřovali svá území, plenili, co se dalo a chovali se neuvěřitelně krutě. Stalo se, že po úspěšných bojích dorazili až na Moravu, např. na Ostravsko, do Přerova, Hustopečí, Uničova, Kojetína, na Tovačovsko, apod. Nebylo je možné zastavit.

Když jednoho dne stanuli Tataři v okolí Hostýna a obklíčili tamější obyvatelstvo, lid se ukrýval v lesích hostýnských vrchů. Tataři dychtící po kořisti se víc a více přibližovali. Moravané začali ve své nouzi vzývat Pannu Marii jako svou Ochránkyni, aby jim z nouze pomohla. Modlitby byly vyslyšeny. Pod temenem hory vytryskl pramen vody, strhla se silná bouře a ležení Tatarů začala hořet, pravděpodobně díky bleskům, které armádu zasáhly. Tataři se od Hostýna stáhli.

Od této události, zázračného vysvobození Hostýna, začali Moravané ještě vroucněji vzývat Matku Boží, Pannu Marii a z vděčnosti ji začali nazývat Vítěznou Ochranou Moravy. Brzy byla na Hostýnu umístěna socha, obraz či kaple Panny Marie. Dnes tam stojí krásná bazilika. Máme-li obavu ze zla, které kolem nás obchází nebo na nás útočí, záchranu hledejme u mocné Divotvůrkyně.

Vítězná Ochrano Moravy, zůstaň matkou lidu svému!

21. května

Panna Maria – Matka církve

Od roku 2018 slaví církev vždy v pondělí po slavnosti Seslání Ducha Svatého liturgickou památku Panny Marie, Matky církve. Touto památkou je potvrzeno, že Maria je matkou všech, kdo se narodili v Kristu k novému životu. Ona i církev, v tom nejužším spojení, jsou nástrojem k záchraně duší. V Dekretu k ustanovení této nové liturgické památky se píše:

Radostná úcta k Bohorodičce v církvi těchto časů nemohla při zamyšlení nad Kristovým tajemstvím a nad svou vlastní podstatou opominout onu Ženu (srov. Gal 4,4), totiž Pannu Marii, která je zároveň Matkou Kristovou i Matkou církve. V chápání církve už tato myšlenka jakýmsi způsobem byla přítomna ve slovech, která dopředu vyslovili svatý Augustin a svatý Lev Veliký. První z nich totiž říká, že Maria je matkou Kristových údů, když svou láskou spolupracovala na tom, aby se v církvi rodili věřící; a když ten druhý říká, že narození Hlavy je také narozením Těla, ukazuje, že Maria je zároveň Matkou Krista, Syna Božího, i matkou údů mystického těla, tedy církve. Tyto úvahy vyplývají z Mariina božského mateřství a z jejího spojení s dílem Vykupitelovým, které vrcholí v hodině kříže. Když totiž Matka stála u kříže (srov. Jan 19,25), slyšela závěr lásky svého Syna a přijala podle ní jako své děti všechny lidi, personifikované milovaným učedníkem, aby se znovu narodili k božskému životu. Začala něžně pečovat o církev, kterou Kristus zrodil na kříži, odevzdávaje Ducha. A na druhé straně v milovaném učedníkovi Kristus vyvolil všechny ostatní, aby byli zástupci jeho lásky k Matce. Svěřil jim ji, aby ji ctili synovskou láskou. Jako těšitelka a učitelka rodící se církve tedy Maria přijala své mateřské úkoly ve večeradle a modlila se s apoštoly, kteří očekávali příchod Ducha Svatého (srov. Sk 1,14). V tomto smyslu poctila křesťanská zbožnost v průběhu staletí Marii různými tituly, které mají jaksí podobný význam — Matka učedníků, věrných, věřících, všech v Kristu znovuzrozených —, ale také titulem „Matka církve“, kterého se užívá jak v textech duchovních autorů, tak v textech magisteria, u Benedikta XIV. a Lva XIII. Z toho je jasně zřejmé, na jakém základě blahoslavený papež Pavel VI. 21. listopadu 1964 na závěr třetího zasedání II. vatikánského koncilu prohlásil blahoslavenou Pannu Marii „Matkou církve, to znamená veškerého křesťanského lidu, jak věřících, tak pastýřů, kteří Marii nazývají láskyplnou Matkou“.

Matko církve, Maria, oroduj za nás!

22. května

Neposkvrněné Srdce Panny Marie

Při druhém zjevení ve Fatimě, v červnu roku 1917, žádá malá pastýřka Lucie Pannu Marii, aby ji, Františka i Hyacintu vzala k sobě. Panna Maria odpovídá: *Ano, Hyacintu a Františka si tam vezmu brzo, ale ty zůstaneš ještě nějaký čas zde na zemi. Ježíš chce, aby ho lidé poznali a milovali a ty mu máš při tom pomoci. Chce zavést ve světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci.* Když Lucie zesmutní z toho, že bude opuštěná bez svých přátel, Maria ji utěšuje: *Neztrácej odvalu. Nikdy tě neopustím, mé Neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm a cestou, která tě povede k Bohu.* Pak dala Maria dětem nahlédnout tajemství jejího Srdce, které bylo ovinuté trním. Děti pochopily, že je to Neposkvrněné Mariino Srdce, zraňované lidskými hříchy, a že si Maria přeje odčinění těchto vin. O měsíc později řekla Panna Maria dětem: *Obětujte se za hříšníky a říkejte často, zvláště když přinášíte nějakou oběť: Ježíši, dělám to z lásky k tobě, za obrácení hříšníků a na smír hříchů proti Neposkvrněnému Srdci Mariinu.* Následně bylo dětem ukázáno peklo, které v nich vyvolávalo hrůzu až se třásly. Maria řekla: *Viděli jste peklo, kam se dostávají duše ubohých hříšníků. Aby je zachránil, chce Bůh ve světě zavést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci.* Mariino Neposkvrněné Srdce se stává pro svět útočištěm a cestou záchrany. Bůh si volí to nejpokornější, aby mocné sesadil z trůnu a ponížené povýšil. On si volí to posmívané a pohrdané, Srdce Matky Boží a Ustavičné Panny, aby se Bůh před mocnými tohoto světa oslavil skrze své maličky a aby se jich zastal před chytrostí chytrých.

Panno Maria, Matko Boží,

*zasvěcuji se Tvému Neposkvrněnému Srdci se vším, co jsem a co mám.
Přijmi mě pod svou mateřskou ochranu. Uchraň mě ode všech nebezpečí.*

*Pomáhej mi přemáhat pokušení, která mě svádějí ke zlému,
abych si zachoval čistotu duše i těla.*

*Tvé Neposkvrněné Srdce ať je mým útočištěm a cestou,
která mne vede k Bohu.*

*Vypros mi milost, abych se z lásky k Ježíši často modlil a obětoval
za obrácení hříšníků a na smír hříchů proti tvému Neposkvrněnému Srdci.*

Ve spojení s tebou chci žít v dokonalé oddanosti Nejsvětější Trojici.

V ni věřím, jí se klaním a jí miluji.

Amen.

A nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!

23. května

Uzly v rodinách

Na začátku dnešní májové úvahy, v níž se budeme zabývat uzly, které mohou vznikat v rodinách mezi jednotlivými členy, nejprve vyslechněme Ježíšova slova z Markova evangelia, v nichž se dovídáme o největším přikázání:

Jeden z učitelů Zákona přistoupil k Ježíšovi a zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: ‚Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.‘ Druhé je toto: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe.‘ Žádné jiné přikázání není větší než tato.“ Učitel Zákona mu na to řekl: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že on je jediný a není jiného kromě něho a milovat ho celým srdcem, celým rozumem a celou silou a milovat bližního jako sám sebe je víc než všechny oběti a dary.“

Ježíšova odpověď a souhlas učitele Zákona nám dává poznat jednotu celé Bible v otázce základního poslání člověka: zcela milovat Boha a bližního jako sebe. Mluví-li se o krizi v rodinách, a nejen v nich, není možné, abychom neuvažovali právě nad nedostatkem dvojpolné lásky k Bohu a člověku. Neláska k Bohu, z níž vychází také později neláska k člověku, je hlavní příčinou krize rodinného života. Kde se totiž pro člověka ze zřetele ztratil Bůh, tam už existuje jen zákon, který si člověk ukládá sám. Člověk se staví do role boha, chce být jako Bůh, sám si začíná určovat, co je dobré a co zlé. To je počátek kultury smrti: zabíjení nenarozených, nepřijetí narozených dětí, neúcta k rodičům, smilstvo, nevěra, rozvody, lež, vláda peněz a kariéry, manipulace s lidskými zárodky, zabíjení nemocných a starých, sebevraždy... Kolik zla se vylije na lidský život bez respektování Božích přikázání!

Panna Maria, ta, která rozvazuje uzly, ta, která odpověděla na Boží slovo svým naprostým „ano“, ta je Královnou rodin a Jitřenkou života. Ta, která milovala Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou, je vskutku novou Evou pro svou poslušnost k Božím slovu a pro pokoru zůstat Služebnicí Páně. Rozuzlila to, co Eva zauzlila. Její Neposkvrněné Srdce je nadějí všem rodinám. Pouze láskou k Bohu a člověku dojde k naplnění Božího zákona, pouze láskou k Bohu a člověku se rodina stane Bohumilým místem, kde potrvá pravý Boží pokoj.

Královnou rodin, Maria, oroduj za nás!

24. května

Panna Maria – Pomocnice křesťanů

Na dnešní den připadá připomínka Panny Marie, Pomocnice křesťanů. Tento svátek byl zaveden roku 1814.

Revoluční Francie na konci 18. století svým heslem svoboda, rovnost, bratrství se „svobodomyšlně“ vypořádala se svými nežádoucími „bratry“ způsobem „rovným“: žalářem či gilotinou.

Papež Pius VI. byl revolučními vojsky Francie odveden z Říma a v zajetí roku 1799 zemřel. Nebyl mu dopřán ani křesťanský pohřeb. V Benátkách se uskutečnilo konkláve, na němž byl téměř po čtyřech měsících zvolen nový náměstek Kristův, vystupující pod jménem Pius VII. Ten byl roku 1809 Napoleonovými vojsky zatčen a po dobu pěti let vězněn. Svěřoval se do ochrany Panny Marie. Po návratu z vězení korunoval obraz Panny Marie a zavedl svátek Pomocnice křesťanů. Slavení svátku bylo i pro budoucnost stanoveno na den slavného návratu Pia VII. do Říma.

K Panně Marii, která je Pomocnicí křesťanů, měl velikou úctu i svatý kněz Jan Bosko. Roku 1868 zbudoval v Turíně chrám zasvěcený Panně Marii, Pomocnici křesťanů a založil Sdružení Panny Marie Pomocnice. Píše:

Titul „Pomocnice křesťanů“, připisovaný vznešené Matce Spasitele, není v církvi Ježíše Krista ničím novým, ale v této poslední době se začal užívat pro blahoslavenou Pannu ze zcela zvláštního důvodu. Nejedná se tolik o to zvyvat Pannu Marii z osobních důvodů, ale kvůli velmi vážným a bezprostředním nebezpečím, která mohou věřící ohrožovat... Právě proto, abychom si získali zvláštní ochranu nebe, utíkáme se k Panně Marii jako ke společné matce, jako ke zvláštní pomocnici katolických vládců a národů. Proto zcela oprávněně prohlašujeme, že Maria byla skutečně Bohem ustanovena „Pomocnicí křesťanů“ a že se jako taková projevovala v každé době při veřejných pohromách, zvláště ve prospěch těch národů, které trpěly a bojovaly pro víru.

Dnes, po přečtení této májové úvahy, můžeme zvláště pamatovat na všechny vězněné. Mezi ně patří ti, kdo musejí odpykávat trest za své zločiny, ale také ti, kteří jsou uvězněni nespravedlivě. Jedny i druhé svěrmě do rukou Panně Marii, Pomocnici. Sami v nejbližších dnech vězněné zřejmě nenavštívíme, proto alespoň modlitbou a zbožným úmyslem - aby sama Maria svou blízkostí potěšila srdce vězněných - naplníme slova Ježíšova: *Byl jsem ve vězení, a navštívili jste mě.*

Pomocnice křesťanů, Maria, oroduj za nás!

25. května

Uzly závislosti

Životní příběhy těch, kdo propadli některé ze závislostí, nedojdou-li celkového uzdravení a zbavení zlozvyku, bývají zpravidla velmi smutné. Závislost na alkoholu, drogách, hracích automatech či počítačových hrách mohou člověka svázat s předmětem touhy natolik, že člověk kolem sebe začne šířit předchuť pekla, pachů beznaděje, *pláč a skřípění zubů*. Že by nebylo východisko? Že by již nebyla naděje?

Nikoli. Bůh chraň, abychom podlehlí takovému smýšlení. Dokud vidíme hvězdy na nebi, slyšíme dětský hlas, dokud je zde někdo, kdo se modlí, dokud dýcháme a naše srdce ještě nedotlouklo, naděje nezhasla.

*Svatá Maria, Matko Boží a Matko naše,
která s mateřským srdcem rozplétáš uzly našich životů,
prosíme tě, ujmi se nás a osvobod' nás ode všech pout a zmatků,
jimiž na nás útočí náš nepřítel!*

Z mezigugorských internetových stránek pochází následující příběh: *Místní alkoholik Marko jednoho dne, potom, co ho rodina opustila kvůli jeho zlozvyku, se rozhodl přestat pít a změnit svůj život, aby s nimi mohl opět normálně a v míru žít. Rozhodl se jít na mši svatou po napomenutí své ženy, která mu přesto, že je mučil, chtěla pomoci. Kněz tu neděli v kázání vyprávěl příběh o řeholníkovi, papouškovi a kocourovi. Jeden řeholník měl papouška, který neustále zpíval na terase řeholníkova domu. Ten zvuk papouškova hlasu vzbudil v divém kocourovi touhu ho ulovit. Řeholník seděl na terase a četl noviny. Najednou se klec otřásla a vylekaný papoušek strachy začal opakovat Zdrávas Maria, Zdrávas Maria (slova, která se naučil od řeholníka). Kocour utekl a řeholník z toho udělal závěr, že i ptáci znají moc Matky Boží. Když Marko slyšel to kázání, rozhodl se, že si vezme příklad z toho papouška a obrátí se k Panně Marii o pomoc ve svém problému. Potom odešel na léčení. Po návratu prožíval krize, ale pokaždé, když na něj doléhaly myšlenky na alkohol začal hlasitě vyslovovat Zdrávas Maria, Zdrávas Maria... tak dlouho až v něm touha po alkoholu úplně přestala. Marko se nakonec vyléčil a jeho život se vrátil do původního stavu; rodina, práce a přirozeně modlitba na znamení vděčnosti za novou příležitost, kterou mu Panna Maria darovala.*

Maria, Matko naděje, oroduj za nás!

26. května

Záchrana od střel našich neviditelných nepřátel

*Kdyby mě potupil nepřítel, dovedl bych to snést,
kdyby se nade mě vypínal ten, kdo mě nenávidí, skryl bych se před ním.*

Ale byls to ty, můj druh, můj přítel a důvěrník!

*Vždyť jsme spolu byli v důvěrném styku,
ve slavném průvodu jsme kráčeli v Božím domě.*

Tato slova pocházejí z 54. žalmu. V májové úvaze dnes budeme uvažovat nad Mariiným ochranným pláštěm, který zachytí všechny střely mířící na její děti. Ať už jsou seslány od zlého ducha, od těch, o nichž nevíme či dokonce, jak píše žalmista, od našich zdánlivých přátel a důvěrníků.

Maria, Matko naše, skryj nás pod svůj plášť! Tak se modlí jedenáctiletá Ivetka po úkazech předcházejících první zjevení Panny Marie v Litmanové.

Na Svatopetrském náměstí dne 13. května roku 1981, 64 let od prvního zjevení Panny Marie ve Fatimě, byl na papeže Jana Pavla II. spáchán atentát. Turecký terorista Mehmed Ali Agca ze vzdálenosti asi tří metrů na papeže stojícího v jedoucím otevřeném automobilu vystřelil tři rány, při čtvrté ráně se mu pistole zasekla. Trefil papeže do břicha, do pravého lokte a vztyčeného prstu pravé ruky.

Jan Pavel II. po svém uzdravení viděl v celé té události jasný zásah nebe a ochranu Panny Marie, k níž se také hned po výstřelech v modlitbě obracel: *Maria, Matko moje!* Na setkání s atentátníkem vzpomíná následovně: *Na Vánoce roku 1983 jsem atentátníka navštívil ve vězení. Mluvili jsme spolu dlouho. Ali Agca je, jak všichni říkají, nájemný vrah. To znamená, že atentát nebyl jeho iniciativou, že to vymyslel někdo jiný, že ho kdosi pověřil. Během celého rozhovoru bylo jasné, že Alimu Agcovi nedávala klidu otázka: Jak se mohlo stát, že se atentát nezdařil? Vždyť přece dělal vše, co bylo třeba, dával pozor na nejmenší podrobnosti svého plánu. Oběť však přece unikla smrti. Jak se to mohlo stát? A je zajímavé, že tento neklid ho přivedl k problému náboženství. Ptal se, jak je to vlastně s tím fatimským tajemstvím. V čem spočívá? To byl hlavní bod jeho zájmu, především to se chtěl dozvědět. Možná jeho zvědavé dotazy znamenaly, že si uvědomil, co je opravdu důležité. Ali Agca – jak se mi zdá – chápal, že nad jeho mocí, mocí střilet a zabíjet, je nějaká vyšší moc. Začal ji tedy hledat. Přeji mu, aby ji našel.*

Maria, Matko naše, skryj nás pod svůj plášť'!

27. května

Sedm hlavních hříchů

Sedm hlavních hříchů, o nichž budeme v dnešní májové úvaze přemýšlet, rozhodně nejsou jen předmětem učiva do hodin náboženství. Naopak. Zůstávají stálou výzvou: zpytovat vlastní svědomí v tom, co může zatížit lidské srdce. Jak říká Ježíš: *Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, nerozumnost. Všechno to zlé vychází z nitra a člověka poskvrňuje.* Tradiční seznam sedmi hlavních hříchů představuje hříchy, kterých se člověk nejčastěji dopouští, anebo ještě lépe: představuje hříchy, které jsou svým způsobem hlavní a ostatní hříchy předcházejí. Jsou jakoby hlavní silnicí, z níž vycházejí další cestičky. Všechny jsou však bludné, zavádějící a míjejí cíl, tedy nebeské výšiny. Byli bychom k sobě neupřímní, kdybychom s pokorou nevyznali, že – i když snad po cestách hříchu nekráčíme - co chvíli se na nich zastavíme. Naší jistou cestou za Ježíšem je Maria, Hvězda svítící na cestu.

Jitřní hvězdo zářivá, tebou svítá jasný den. Kdo na tebe spoléhá, v bouři světa zachráněn, vyjde na břeh věčnosti přispěním tvé milosti.

Při úvaze nad sedmi hlavními hříchy, které se chtějí jako sedm démonů usídlit v našem srdci, pohlížíme na Neposkvrněné Srdce Panny Marie. Ono je nám útočištěm a cestou, která vede k Bohu.

PÝCHA: Mariina odpověď na andělovu zvěst: *Ať se mi stane podle tvého slova,* je lékem proti odvěkému hříchu ďábla i člověka: Odporovat Bohu, emancipovat se, tj. vytrhnout se z jeho rukou.

LAKOMSTVÍ: Jako Zrcadlo Boží spravedlnosti v sobě Maria odráží Boží vlastnosti: dobrotu a štědrost, které sahají nejen k věrným a spravedlivým, ale také k ubohým hříšníkům.

HNĚV: Ona je Královnou míru. Vede k usmíření a odvrací od hněvu. Vžíváme ji jako Matku jednoty křesťanů i jako Matku krásného milování.

NESTRÍDMOST: V evangeliích o ní čteme jako o chudé dívce z Nazareta a její korunou jsou její ctnosti, tedy vyváženost oproti nestřídmosti.

SMILSTVO: Ustavičná Panna vede k čistotě srdce, k rozlišení dobra a zla.

ZÁVIST: O závisti a žádosťivosti ani nelze uvažovat u té, která je novou Evou, nechávajíc ovoce na stromě.

LENOST: Leniví jsou ze své neřesti vytrženi pohledem na tu, která je po Bohu první v účasti na díle spásy.

Útočiště hříšníků, Maria, oroduj za nás, k tobě se utíkající!

28. května

Svátosti církve

V Katechismu, článek 1210 čteme: *Svátosti Nového zákona ustanovil Kristus a je jich sedm: křest, biřmování, eucharistie, pokání, pomazání nemocných, kněžství a manželství. Sedm svátostí se týká všech úseků a všech důležitých okamžiků života křesťana: díky nim se u křesťanů život z víry rodí a vzrůstá, dostává se mu uzdravení i daru poslání. Tím dostávají podobnost úseky přirozeného života a života duchovního.*

Svátosti, viditelná znamení neviditelné Boží milosti, jsou prostředky pro naše posvěcení, jsou cestou k nápravě toho, co je v nepořádku. Je až k podivu, jak velká část křesťanů na svátosti pohlíží docela minimalisticky: pokřtít, mít svaté přijímání, být pobřmován, církevně sezdán, nechat zaopatřit před smrtí. Svátosti nemohou být vnímány jako dosažená vyznamenání na vojenské uniformě, která jsou znamením vynikajících činů válečného hrdiny. Ano, bojoval si ve Vietnamu, výborně, osvědčil ses jako hrdina, ale zůstáváš jím i teď, v denním životě? Svátosti jsou znamení jiného rázu, jsou znamením ne našim, ale vyznamenáním Kristovým, který pro nás ve svátostech znova vydává své tělo a prolévá svou krev.

Uvažujeme-li o křtu, pak účinkem Božího synovství, kterého se nám při křtu dostává, je odpuštění všech hříchů, jak hříchu dědičného, tak hříchů osobních. Co Eva zauzčila, je při křtu pro zásluhy Kristovy rozvázáno. Podobně při svátosti smíření, je-li kajícíníkovi odpuštěno, mnoho uzlů se rozvazuje, a člověk může žít svobodněji. Ve svátosti oltářní se nám nabízí pokrm pro věčný život. *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.*

Ve svátosti biřmování jsme uschopněni vydávat svědectví Kristovu evangeliu, jsme obohaceni zvláštní silou, která připravuje nové cesty Božímu království.

Ve svátostech manželství a kněžství jde o poslání posvěcovat druhé: ve svátosti kněžství posvěcovat Boží lid, ve svátosti manželství manželský svazek.

Ve svátosti pomazání nemocných je člověk posilován k přijetí nemoci jako účasti na Kristově utrpení. Zároveň je však utvrzen, že Bůh uzdravuje.

Ke svátostem, které přinášejí Kristův život, přivádí i Panna Maria jako ta, která jej zrodila, jako ta, která je Prostřednicí milosti i Matka církve.

Matko Kristova a Matko církve, Maria, oroduj za nás!

29. května

Pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší

Nejčastěji recitovanou mariánskou modlitbou je bezesporu andělské pozdravení Zdrávas Maria, Ave Maria. Připomínáme si slova nebeského posla, který Marii sděluje, jaký má Bůh s ní záměr: *Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.* Následně zazníávají slova Alžbětina, kterými se církve po staletí obrací k Matce Boží: *Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého!* Tím plodem je Ježíš, náš Pán a Spasitel.

Druhá část modlitby, která začíná oslovením „Svatá Maria“, nemá svůj původ v Písmu svatém, ale je pozdější, až z 15. století. Tuto druhou část modlitby se modlíme jako odpověď na dříve řečená andělova a Alžbětina slova. Je to odpověď církve na Boží slovo.

Také my poznáváme v Marii jedinečné dílo stvoření, tu, která je Bohem vyvolená. Protože je plná milosti, voláme: Svatá Maria! V Marii vidíme tu, již svatá Alžběta nazvala požehnanou pro plod jejího života. Bůh sám si v ní učinil svůj příbytek. Proto voláme: Matko Boží!

Po oslovení „Svatá Maria, Matko Boží“ následuje pouze jediná prosba: „Pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší.“ Tak se stává modlitba Ave Maria přímo odkazem na Ježíšova slova, abychom nebyli zbytečně upovídáni v modlitbě. Bůh přece ví, co potřebujeme.

Po oslovení, kterým jsme se obrátili na svatou Pannu a požehnanou Matku, stačí říci jediné: aby se za nás Maria u svého Syna přimlouvala. Kdy? Stále. Nepřetržitě, po celý život. Zvláště o to stojíme nyní: v našem osobním životě, v zaměstnání, v práci i odpočinku, v každé životní situaci. Myslíme však i na to, co teprve přijde. Slovy pak jmenujeme hodinu naší smrti jako rozhodující metu našeho života.

Otec Jeroným ve svém Předzpěvu k andělskému pozdravení píše: *Ó má Matko, po celý můj život jsi mne držela za ruku. Mohlo by se stát, že bych v této hodině ucítil, jak se tvé prsty rozvírají a jak mě tvá ruka pouští? Zajisté ne! Kdyby tvá sebejistá ruka pustila mou, bylo by to určitě proto, aby uchopila cíp tvého pláště a přikryla mě jím. Matko mého dlouhého putování, Matko, ano zahal mne v tomto pro mne vrcholném okamžiku do záhybů svého pláště, a až si budu jist, že jsem prošel dveřmi, zničehonic z něho vykouknu, abys slyšela můj smích, smích dítěte, které se směje a směje, neboť se mu díky péči Matky vše podařilo!*

Svatá Maria, Matko Boží, oroduj za nás!

30. května

Zaslíbení nového Jeruzaléma

V knize Zjevení svatého apoštola Jana čteme:

A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo.“ Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všechno tvořím nové.“

V našich májových úvahách o Panně Marii jako té, která rozvazuje uzly, se dnes zastavujeme tam, kam oko nedohlédne. Pohlížíme do nebe, kam byla Maria po svém pozemském putování vzata s duší i tělem. Tam se s ní setkáme, půjdeme-li cestou, kterou nám Maria vyšlápala svou pokorou, čistotou a láskou. Jako v Betlémě při narození našeho Spasitele, tak i nyní přebývá nejbližší svému Synu a svou mocnou přímluvou nám pomáhá. V novém Jeruzalémě, o němž píše evangelista Jan v knize Zjevení, a který představuje věrné Boží, zcela očištěné pro svého Pána, Maria září nejvíce, a to již teď. K ní obracíme zraky a ještě více toužíme po budoucí slávě, která je připravena všem, kdo Boha milují. Na této cestě k nebi se nezastavujeme. Útočí-li zlo, obraťme se na tu, která pošlapala hlavu odvčkého nepřitele lidstva, ďábla, a která nás v apoštolu Janovi, milovaném Pánově učedníku přijala za vlastní. Je to naše Matka, naše Paní, Madona.

*Každý z nás na této zemi, poutníkem je k věčnosti,
když chceš dojít k svému cíli, potřebuješ milosti,
u své Matky hledej pomoc, zbaví tě všech starostí,
dovede Tě až do věčné radosti.*

*Madono, dobrá Madono, je krásné tvým dítkem být,
v Tvých rukách dobrá Madono, svůj život já chtěl bych skrýt.*

*Když se zdá že kolem zlo, kde vzít sílu člověk má,
kde se ukrýt než u Matky, která dětem pokoj dá,
volám k Tobě, ó Madono, a prosím o pomoc Tvou,
vyslyš prosby, jež přednáším písni svou.*

Královně nanebevzatá, Maria, oroduj za nás!

31. května

Navštívení Panny Marie

Panna Maria navštěvuje Alžbětu. Ze setkání se radují obě tyto ženy, ale stejně tak děti, které dosud spočívají v jejich lůně. *Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně!* Přítomnost Panny Marie probouzí působení jejího Snoubence Ducha Božího. Alžběta je jím naplněna a volá mocným hlasem: *Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého!* Vzájvejme Ducha, který oživuje a osvětluje a pozvěme i jeho Nevěstu:

*Přijď, Duchu svatý, přijď na mocnou přímluvu
Neposkvrněného Srdce Panny Marie, své milované Nevěsty!*

Svatá Marie od Ukřižovaného Ježíše (Miriam Baouardy, 1846-1878), karmelitánská mystička, pocházející z Palestiny nás v jednom zápisu svého zjevení zpravuje o tom, co působí navštívení Svaté Panny:

Zdalo se mi, že před sebou vidím průvod dětí. Maria kráčela napřed v čele a před ní se pohybovalo množství hvězd podobných kmitajícím pochodním. Viděla jsem, jak právě vcházela do velmi pusté zahrady, jejíž stromy byly zcela uschlé, až na některé. Byl to skoro les, ale takový jakoby uschlý.

Maria vstoupila do lesa, kde právě padl strom. Byl ještě zelený a Maria jej zachytila do rukou a odnesla, zatímco ji provázely nebeské zpěvy. Země i tráva, po nichž kráčela, se znovu zazelenaly a již jejím stínem byly svaženy.

Zdalo se mi, že ji na její cestě pozdravovaly hory, že se podle jejich cest rozhojnily vody a že prameny, které ji shlédly, tryskaly mohutněji a poskakovaly ve vlnách, jež hučely. Její stín rozveselil zemi, jež se zazelenala tam, kudy ona kráčela. Nepřítel před ní prchal, jako prchá před Bohem. Maria se vrátila na své místo, zároveň se svým průvodem a s hvězdami, jež ji doprovázely.

Hvězdy znamenaly Boží lásku, jež vždy kráčí před Marií. A tuto lásku Maria objímá, když nám ji dává, protože patříme Marii, a Maria patří Bohu a Bůh patří jí. Vše se před ní chvěje, avšak nejen před ní, nýbrž též před láskou, kterou ji miluje Bůh.

Posílení vědomím Mariiny blízkosti a její zručnosti v rozvázání uzlů zla ukončujeme tyto májové úvahy. Blahoslavenou Pannu žádáme, aby nadále nešetřila kroky a chvátala navštívit ty, kdo ji s důvěrou prosí o pomoc.

Požehnaná mezi ženami, Maria, oroduj za nás!